

under Kaar, som ingen Mand vilde finde sig i.

I *Statstjenesten* holdt nede og tvungne til at arbejde for lavere Løn end Mænd i samme Stilling. —

Hos os hører de til, for dem arbejder vi — os bør de støtte, saa at vi som med Husmødrene virkelig kan sige, at vi repræsenterer dem og deres Krav!

Fremtiden.

Mærkværdigt nok spores forøvrigt i en ganske enkelt Kreds af Husmødrene en Bevægelse imod, at deres selverhvervende Medsøstre opnaar de bedst mulige Vilkaar.

Man skulde dog tro, det var givet, at ingen normal Kvinde og Moder *frivilligt* vilde række Haand til en Ordning, som vil ødelægge Tilværelsen baade for hendes Døtre og Sønner — for Døtrene, der kommer til at føre en glædeløs Tilværelse, fordi de faar alt for lidt for deres Arbejde, og for Sønnerne, fordi de vil blive trængt ud af alle mulige Stillinger, der jo selvfølgelig vilde blive erobrede af den billige Arbejdskraft, Kvinderne.

Desuden maa man vel erindre, at hele Tendensen til at forbedre den gifte Kvindes Stilling i Virkeligheden kan føres tilbage til de selverhvervende Kvinders Gennembrud til økonomisk Selvstændighed; jo bedre disse Kvinder faar det, jo bedre vil man ogsaa være nødt til at indrette det for de gifte.

En Ordning, der stiller den gifte Kvinde ringere end den ugifte, vil nemlig i Længden være ganske uholdbar, og netop derfor er den selverhvervende Kvindes Fremgang i Virkeligheden af den største Interesse og overordentlig Gavn for den gifte.

Som Helhed set forstaar ogsaa begge Parter dette — og man kan sikkert gaa ud fra, at ethvert Vildskud af den Art, som jeg før nævnede, hurtigt vil visne i den sunde Fornufts Lys! (Fortsættes.)

Kære Frk. Falbe-Hansen!

Må jeg få lov til at være iblandt dem, der imorgen bringer Dem en *hjertelig* lykønskning og en varm tak for alt det meget, De har udrettet i Deres liv, dels for kvindesagen, hvor vi i vore unge dage var arbejdsfæller, og hvor Deres ukuelige energiske hjælp til at

birnge sagen et godt stød fremad, og dels for at udbrede kendskabet mellem Sverige og Danmark. Bæge sager er mine hjertesager! Mit livs arbejde udenfor mit hjem har mest været viet kvindesagen — kampen for, at vi kvinder kunde få lov til at være *mennesker* og bruge vore kræfter fuldt ud for det, vi-anså for ret — men den største plads i mit hjerte har dog de nordiske folks sag: at de — sålangt den nordiske tunge tales — skal kende og forstå hverandre og kæmpe en målmedvidende kamp for at hævde den nordiske kultur og det nordiske kulturfællesskab. I denne sag har De gjort Deres største indsats, og dyb og inderlig må min tak derfor blive.

Når vort livs aften nærmer sig, og vi vil kaste blikket tilbage, er det godt at kunne se, at man har *udrettet* noget, enten i det stille i hjemmet eller i arbejdet for fædrelandet. Og De kan i sandhed med stolthed se tilbage på Deres liv med den vished, at De har været Deres eget lille fædreland og Deres store fædreland — hele Norden — en god Datter.

Deres hengivne

A. Stampe-Feddersen.

Svamp.

—o—

Den, der følger med i, hvad der i Øjeblikket sker i Verden, kan ikke undgaa at betages over den intense Styrke og Vilje, hvormed der arbejdes af førende Kvinder.

Stemmeretsspørgsmaalet staar selv sagt i første Række i de Lande, hvor Kvinder endnu er udelukket.

Fredssagen, et internationalt Spørgsmaal, optager Kvinder Verden over; et stort forberedende Arbejde er gjort i Krigsaarene, nu forlanger Kvinderne i Mødres og Hustruers Navn at blive hørt ved Fredskonferencen.

Boligspørgsmaalet er ude og hjemme taget op af Kvinder.

Lovgivningeringer af omfattende Betydning, som Kvinderne forlanger at faa Del i, forestaar i de fleste Lande.

Der er da noget oprørende og smerteligt i gennem hele den Interesse, der fra Kvinders Side udfoldes for at komme det sønderslaaede Samfund til Hjælp, stadig at spore, hvordan

der arbejdes under Tryk af sejt Modstand, der dels har sin Oprindelse i det fra Fædrene nedarvede, dels i manglende Interesse fra de Kvinders Side, for hvis Skyld Arbejdet gøres.

Hvorfor vil de ikke forstaa? Hvorfor vil de ikke tage imod? Hvorfor vil de ikke komme og være med? Hvorfor er det som at raabe ud i Ørkenen, hver Gang der kaldes paa dem?

Mrs. Carrie Chapmann Catt har nylig henvendt sig til de stemmeberettigede Kvinder — der er noget af et Nødraab i Henvendelsen. De (Kvinderne) maa slaa sig sammen, siger hun, de er en Magt, som ikke kan undgælde at gøre sig gældende, selv overfor den europæiske Konservatisme.

Og næppe har hun udsendt sine manende Ord, saa melder Telegrafene, at i U. S. A. er Forslaget om den Ændring af de forenede Staters Forfatning, der skulde give Kvinderne Stemmeret, forkastet af Senatet.

Og da Præsident Wilson fra Frankrig vender tilbage til New York, bliver der, mens Processionen er paa Vej til Statshuset, arresteret en Snes Kvinder, fordi de bærer Plakater, hvis Indskrifter fremsætter Krav om Kvindevalgret.

Det er, som vi igen oplever de engelske Kvinders Kamp, som om Krigsaarene intet har lært Verden — den europæiske Konservatisme har *crossed* Atlanterhavet.

Franske Kvinder har Gang paa Gang henstillet til Deputerkamret, at de bør, efter de Beviser, de har givet paa Udholdenhed og Opofrelse, ikke opleve, at Frankrig bliver den sidste store Nation i Europa, hvis Kvinder faar Borgerret.

Den 17. Februar har Clemenceau modtaget en Deputation af Stemmeretskvinde fra Belgien, de forenede Stater, Frankrig, Storbritannien og Italien. For Frankrigs Vedkommende udtalte han sig ubetinget for Kvindernes Deltagelse i de kommunale Valg — ikke mere — og han lovede Delegationen at fremlægge et Forslag, som skulde gaa ud paa at give Kvinderne Lejlighed til paa Fredskonferencen at lade sig repræsentere i Konferencens Arbejdsudvalg.

De franske Stemmeretskvinde henvendte sig d. 20. Jan. til Præsident Wilson og bad om et Møde med Præsidenten, før hans Afrejse til Amerika, for at udvirke, at Kvindernes Ret ikke bliver glemt ved Fredens